

керівника. Часто плани не відображаються документально. Результатом цього є непроінформованість персоналу щодо розміру планових показників. Тому працівники не мають чіткої уяви про цілі підприємства та про свій особистий внесок у їх досягнення, а тому керівник не має змоги ефективно здійснювати управління [5, С. 133].

Для підвищення результативності управління малого підприємства слід застосовувати методи стратегічного управління.

Відсутність систем довгострокового планування призводить до використання “підприємницького чуття” як альтернативи плануванню. Саме тому керівниками малих підприємств нерідко стають люди, яким притаманні організаторські, управлінські та лідерські якості.

Управління суб'єктами малого підприємництва має ряд специфічних рис. До них належать: перевага горизонтальних зв'язків, готовність до змін, групова динаміка, самоконтроль і контроль з боку колег, децентралізація повноважень і відповідальності. Наявність цих рис зумовлюється малими масштабами діяльності, невеликою кількістю персоналу та відсутністю планового відділу на підприємстві. Врахування особливостей малого підприємництва сприяє підвищенню його ефективності та фінансової стабільності.

Список використаних джерел:

1. Ваганов К. Стратегія розвитку малого та середнього бізнесу в Україні / К. Ваганов, О. Кириченко // Актуальні проблеми економіки. – 2008. - № 1. – С. 103-118.
2. Гріфін Р. Основи менеджменту: підручник / Р. Гріфін, В. Яцура [наук. ред. В. Яцура, Д. Олесевич] – Львів: БаК, 2005. – 624 с.
3. Менеджмент малого бізнесу: учебник / под ред. проф. М. Максимцова и проф. В. Горфинкеля. – М.: Вузовский учебник, 2007. – 269 с.
4. Планування діяльності підприємства: навч. посібник. – К.: Центр навчальної літератури, 2006. – 472 с.
5. Половян О. В. Особливості управління малим підприємством / О. В. Половян, К. Г. Петренко // Актуальні проблеми економіки. – 2009. - № 6. – С. 131-135.
6. Шабринська Н. Мале підприємництво в системі економіки / Н. Шабринська // Персонал. – 2006. - № 5. – С. 40-43.
7. Шерстенников Ю. Модель малого підприємства в структурі промислового комплексу / Ю. Шерстенников // Актуальні проблеми економіки. – 2009. - № 5. - С. 278-287.

УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ БАНКУ ТА ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЙОГО ДІЯЛЬНОСТІ

Сенкевич Д.В., студентка ОКР „Магістр”, спец. „Фінанси”*

**Науковий керівник – Лях М.С., к.е.н., професор*

Досягнення високої ефективності функціонування банку є головною метою, яку ставлять перед собою його власники, вкладаючи кошти в

банківський бізнес, а управління прибутковістю є одним із пріоритетних завдань фінансового менеджменту банку, що зумовило значні наукові напрацювання у цих сферах. Оскільки прибуток є головною метою діяльності банків, то отримання його на достатньому рівні необхідно банківським установам для залучення нового капіталу, що дозволить збільшити обсяги та підвищити якість пропонованих послуг, стимулює діяльність керівництва банку з розширення та удосконалення операцій, зниження витрат і розвитку банківських технологій.

Значення прибутку є загальновизнаним, однак значення прибутковості банківського бізнесу значно ширше, ніж прибуток інших учасників процесу відтворення, оскільки в ньому зацікавлені значні верстви населення, підприємницькі структури та держава. Так, наприклад, зацікавленість у збільшенні прибутку виявляють:

– акціонери банку оскільки це пов'язано з доходом на інвестований капітал;

– вкладники, оскільки зростання прибутку сприяє підвищенню надійності та стійкості банківської установи, що таким чином підвищує гарантію збереження вкладів;

– позичальники, зацікавленість яких пояснюється здатністю банку надавати позики, розмір яких залежить від розміру та структури його капіталу, а прибуток – основне джерело;

– групи населення, підприємства та організації, джерелом доходів яких є видатки з бюджету, також зацікавлені в збільшенні прибутку банків, оскільки значна його частина потрапляє в доходну частину бюджету.

Головною метою управління прибутком є забезпечення максимізації добробуту засновників, учасників банку в поточному та перспективному періодах.

Виходячи з цієї головної мети, система управління прибутком має вирішувати такі основні завдання [1, с. 396]:

1. Забезпечення максимізації розміру прибутку, який формується відповідно до ресурсного потенціалу банку і ринкової кон'юнктури.

2. Забезпечення оптимальної пропорційності між рівнем прибутку і припустимим рівнем ризику.

3. Забезпечення високої якості прибутку, що формується. Під час формування прибутку банку мають бути, насамперед, реалізовані резерви його зростання за рахунок операційної діяльності.

4. Забезпечення виплати необхідного рівня доходу на інвестований капітал власникам банку.

5. Забезпечення формування достатнього обсягу фінансових ресурсів за рахунок прибутку відповідно до завдань розвитку банку в майбутньому періоді.

6. Забезпечення постійного зростання ринкової вартості банку.

7. Забезпечення ефективності програм участі персоналу в прибутку.

досягнення високої прибутковості комерційного банку можна забезпечити наступними шляхами [2, с. 197]:

1. Нарощування власних коштів банку, що сприяє зростанню ресурсної бази банку і відповідно їх інвестиційного потенціалу; є однією з передумов залучення іноземних інвестицій; стимулює інтеграційні процеси;

забезпечує незалежність банку і створює умови для виживання банківської системи України в період посиленої конкуренції з боку іноземних банків;

2. Раціональне й ефективне розміщення коштів банку для забезпечення його фінансової стійкості. Виконання цієї умови дозволить позбавитися суперечностей між ліквідністю, надійністю та прибутковістю комерційного банку.

3. Фінансове планування є одним із резервів збільшення прибутку і раціонального його використання.

4. Формування достатнього страхового резерву та резервних фондів.

5. Застосування таких інструментів в банківській діяльності, як ф'ючерси, опціони, форвардні операції з валютою та інші форми діяльності, які відповідають умовам ринкових відносин і дозволяють планувати і одержувати додатковий прибуток.

6. Системне і всебічне вивчення кредитних ризиків, приймати заходи щодо їх пониження. З цією метою необхідно організувати відділи управління кредитними ризиками.

7. Покращення рівнів професіоналізму – від політики банку, майстерності, грамотної побудови управлінських і функціональних структур.

РОЛЬ СОЦІАЛЬНОГО СТРАХУВАННЯ В СУСПІЛЬНОМУ ЖИТТІ ДЕРЖАВИ

Токар Ю.А., студентка ОКР «Магістр» спец. «Фінанси»*

**Науковий керівник: Гринів Л.С., д.е.н., професор*

Соціальне страхування в Україні відіграє важливу ідеологічну роль у державній соціальній політиці, оскільки в площині його правового поля маємо ключ для симетричного розвитку ролевих функцій індивіду, колективу і держави.

Позитивні сторони нових економіко-правових відносин у соціальній сфері – це персоніфікація внесків і страхова солідарність. Інститут соціального страхування, з одного боку, пов'язаний із компенсаційним характером страхових внесків, що ґрунтуються на принципі дотримання обов'язкової еквівалентності прав страхувальників, з іншого – законодавчо гарантує кожному застрахованому громадянину в разі настання страхового випадку відповідний розмір допомоги і послуг.

Вітчизняний і світовий досвід у сфері соціального страхування підтверджує, що порівняно з іншими формами колективного соціального забезпечення цей інститут має істотні переваги, насамперед у тому, що організацією профілактики здоров'я, грошовими виплатами займаються спеціалізовані заклади, страхові платежі мають цільовий характер, що захищає їх від довільних рішень страхувальника або державних органів. Високий і надійний потенціал соціального забезпечення, який закладено в інститут соціального страхування, пов'язаний із гарантіями збереження та ефективного викорис-